

med." Det skal ikke kunne nægtes, at ifølge den Ordning, som vort Hærvæsen har faaet ved Hærløven, spiller Forstærkningen en overmaade væsentlig Rolle, og det er ligesaa sikkert, at man ved Bestemmelsen her i § 40 i Forslaget maa nære Frygt for at berøve Forstærkningen en meget stor Deel af dens meest værdifulde Mandskab, navnlig det Mandskab, som har faaet den bedste og største Uddannelse som Befalingsmænd, baade Officerer og Underofficerer. Det er vist nok, at Udvalget, der har følt denne Ulempe, har hødet noget derpaa ved det Forslag, der er stillet under Nr. 61; men det forekommer mig, det ikke er tilstrækkeligt. Naar Mandskabet træder ind i Tjenesten med den Alder, som dog vel maa siges at være den almindelige, vil det Forslag, som er stillet af Udvalget, som jeg nys hentydede til, ikke blive af praktisk Betydning ved Siden af de Bestemmelser, der alt findes i Lovb. af 1849. Men disse Bestemmelser ville føre dertil, at de paa-gjældende Personer, der i 18 Maanedere udover de 6 Maanedere have været til Tjeneste, ville kunne fordrø at udtræde af Forstærkningen efter at have været to Aar i Forstærkningen; man vil altsaa berøve Forstærkningen dette Mandskab for de efterfølgende 6 Aar. Det har ikke heller været mig muligt at indsee, hvad der egentlig med Føie kunde gøres gjældende for en saadan Bestemmelse. Jeg finder det billigt og retfærdigt, at det Mandskab, der holdes mod sin Villie til Tjeneste udover den Tid, der opstilles som den almindelige og normale, faaer Godtgjørelse derfor, og at det navnlig er gaanske i sin Orden, at de Menige, der udtages mod deres Villie til Undercorporaler og som Følge deraf til længere Tjeneste end deres Kammerater, faaer den Godtgjørelse, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig en Afkortning i Tjenestetiden i Forstærkningen: men det er mig aldeles umuligt at see, hvad der med Føie kunde ansøres for at lade en lignende Afkortning i Tjenestetiden i Forstærkningen komme de Folk tilgode, der af egen god Villie, maaskee for at opnaae en større eller mindre Fordeel, ønske at blive længere til Tjeneste end 6 Maanedere. Som sagt, jeg kan ikke see, at der egentlig kan ansøres Noget til Forsvar for en saadan Bestemmelse; men det

er — som jeg troer ikke vil kunne benægtes — tydeligt, at man virkelig udsætter Forstærkningen for derved at komme til at lide under en betydelig Svækkelse. Vi maae ikke glemme, at den Anke, der lyder og bestandig er bleven gjort gjældende imod den for kort Tid siden vedtagne Hærorde, er den, at navnlig Befalingsmændene ikke ville være tilstede i tilstrækkeligt Antal, og at der ikke vil være den ønskelige Dvælselse tilstede; og nu vil man gaae hen og vedtage en Bestemmelse, der udsætter Forstærkningen, som udgjør en saa betydelig Deel af den hele Hær, for at komme til at miste den bedste og mest værdifulde Deel af Mandskabet. Det forekommer mig at være en Bestemmelse af den Bigtighed, at man ikke kan berolige sig med Udtalelser som dem, vi hørte af den høitærede Justitsminister; naar man forresten vil see nærmere hen til disse Udtalelser, forekommer det mig, at der i dem egentlig laa, at saavel han som Krigsministeren ønske, at denne Bestemmelse kunde blive forandret. Jeg tør naturligviis ikke forudsætte, at de ærede Ministre ikke have haft Opmærksomheden henvendt paa hele Betydningen af det, som igennem disse Bestemmelser er kommet ind i dette Lovb. af 1849; men det er, som det forekommer mig, en ikke rigtig forstaaet Opfattelse af Betydningen af formeentlige Af-taler, jeg veed ikke med hvem, der har bevirket, at Bestemmelserne ere bleve affattede, som de foreligge. I Loven staaer der, som sagt, Intet derom, Intet er vedtaget i den Retning af Rigsdagen.

Der er et Punkt, paa hvilket jeg vil tillade mig at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed. Det er udtalt i Lovforslagets § 56, hvilke ældre Lovbestemmelser der skulle være hævede, derimellem nævnes Værnepligtsloven for Kongeriget Danmark af 2den Marts 1861. Naturligviis bortfalde ogsaa de ældre Bestemmelser, som allerede ere bleve hævede ved Loven af 2den Marts 1861, og Bestemmelsen i den Henseende i den omtalte Lov findes i dens § 51, som siger, at Loven om almindelig Værnepligt af 12te Februar 1849 træder ud af Kraft tilligemed „de i Forordningen af 8de Januar 1802 indeholdte Bestemmelser vedkommende Værnepligten til Søfrigtstjenesten